

opusdei.org

Kao u filmu: Vjenčanje u Kani. Počinje odbrojavanje

Udubljujemo se u prvo Isusovo čudo. Radost supružnika. Drama kad počne nestajati vina. Marijina intervencija. Posao slugu. Zaprepaštenost domaćina. Sveti Ivan nam pokazuje kako je to bio prvi od znakova kojim je Krist očitovao svoju slavu.

21.01.2025.

Scenarij filma obično je pomno razrađen. Događaji se ne događaju improvizirano, već slijede dobro promišljenu logiku. Sve je usmjereno ka vrhuncu priče, gdje gledatelj pronalazi smisao onoga čemu je do tada svjedočio ili promišlja o dubokoj promjeni koju likovi doživljavaju.

Isusova smrt i uskrsnuće bili su vrhunac našeg otkupljenja. Ovaj trenutak pažljivo je pripreman godinama. To jasno vidimo već na početku Gospodinova javnog života. Na svadbi u Kani Krist je započeo odbrojavanje svog sata, koji će ujedno biti i sat njegove majke.

Piće koje razveseljuje srca

Židovi su slavili vjenčanja sa stilom. Njihovo slavlje moglo je trajati oko tjedan dana. Ako su obitelj i prijatelji za tu priliku došli izdaleka, duljina gozbe morala je nadoknaditi umor od putovanja. Sveti Ivan govori o vjenčanju koje se dogodilo u Kani

Galilejskoj (usp. Iv 2,1-12), koja se nalazi nekoliko kilometara od Nazareta. Među gostima spominje se Marija, a također i Isus sa svojim učenicima.

Vjenčanje se moralo dogoditi kao i mnoga druga u to vrijeme. Svatovi ulaze u Kanu s mladenkom okrunjenom cvijećem i okruženi svojim prijateljima sa svjetiljkama u rukama. Mladoženja i njegovi prijatelji doveli su je iz roditeljske kuće i večera je upravo počela. Budući da im je to najvažniji dan u životu, novopečeni supružnici isplanirali su obilje namirnica. No, odjednom netko primijeti problem: počinje ponestajati vina.

To nije bilo koji element: to je piće koje veseli ljudska srca. Kralj David to je potvrdio u psalmima (usp. Ps 104,15), a prije svega to je pokazao Isus Krist izabravši ga među svim elementima zemlje kao onoga koji će

biti transupstanciran u vlastitu krv. Nadalje, u slučaju vjenčanja u to je vrijeme njegova važnost bila odlučujuća. Ne samo zato što je pomoglo zabavi, već zato što je vino bilo jedan od najdubljih simbola radosti koje je zajedničko druženje zauvijek donosilo paru. Zapravo, to je dio židovskog vjenčanog obreda. U prvom slučaju, dostupna je čaša iz koje još piju muškarac i žena kao mladenka i mladoženja. Nakon toga, rabin ili neka druga časna osoba recitira sedam zaručničkih blagoslova. Kad je gotovo, opet piju svatovi. U tom trenutku dijele istu čašu kao muž i žena.

Ukratko, to nije bio mali problem. Nastaviti slavlje samo s vodom bila bi tragedija, a i reputacija para sigurno bi bila ugrožena. No, ne znamo jesu li gosti već shvatili oskudicu vina. Evandjelje samo naglašava da je to Marija primijetila (usp. Iv 2,3). Vjerojatno zahvaljujući svom

majčinskom pogledu. Nije ostajala na površini stvari, znala je sagledati probleme drugih. Majčin pogled navodi je da odmah prepozna da nešto nije u redu i da će to izazvati duboku nesreću kod njezinih prijatelja. I, u isto vrijeme, ona zna kako pomoći vratiti tu izgubljenu radost. „Božja veličina koegzistira s običnim, sa svakodnevnim. Svojstveno je ženi, pažljivoj domaćici, primijetiti propust, obratiti pažnju na one sitne pojedinosti koje ljudsko postojanje čine ugodnim: i tako je Marija postupila“[1].

Vrijeme se približava

Maríja se odlučno umiješa. Ona ne oklijeva. „Što treba biti učinjeno, učinjeno je... Bez oklijevanja... Bez obzira...“[2]. Brzo prilazi sinu, kojemu jednostavno objašnjava situaciju:

„Vina nemaju" (Iv 2,3).

Možda gledatelj koji prvi put vidi ovu scenu očekuje da će Isus brzo djelovati kako bi riješio problem. Uostalom, radilo se o pomoći nekim prijateljima, a štoviše, to ga je zamolila vlastita majka. Umjesto toga, Gospodin odgovara:

„Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!“ (Iv 2,4).

Gledatelj bi, dakle, mogao biti razočaran tako naizgled hladnom frazom. Isus ne samo da oslovljava svoju majku izrazom koji sin inače ne koristi, barem danas (žena), nego bi moglo izgledati i da ignorira stvar, kao da kaže: Nije naš problem. Za razumijevanje tog izraza potrebno je sagledati cjeloviti kontekst Evanđelja po Ivanu. U mnogim prilikama evanđelist spominje Isusovo vrijeme. „Nitko ne diže na nj ruku jer još ne bijaše došao njegov čas“ (Iv 7,30); „Došlo je vrijeme da se proslavi Sin Čovječji“ (Iv 12,23); „Isus znajući da

je došao njegov čas da prijede s ovoga svijeta k Ocu” (Iv 13,1); „Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe” (Iv 17,1).

Jednom riječju, njegov je čas križ. Ono što je Gospodin stavljao Mariji pred oči nije bio samo privremeni prigovor. Možemo pretpostaviti da je tijekom godina skrivenog života Isus svojoj majci barem ukratko objasnio kako će izvršiti otkupljenje. Ako je to kasnije barem tri puta navijestio učenicima, logično je misliti da je to učinio dublje s onom koja je pozvana da ga prati do podnožja križa. Stoga je Marija morala shvatiti značenje tog odgovora. Isus nije htio pokazati ravnodušnost, već joj je dao potrebnu preambulu da donese odluku. Namjeravao je dati svoje tijelo i krv za nas, ali njegovo tijelo i krv pripadali su njegovoj majci.

Učiniti čudo, u tom trenutku, značilo je već istaknuti svoju spasenjsku

misiju. A to bi poslanje svoj vrhunac imalo upravo u križu. Kad bi Isus pristao na ono što je od njega tražila Majka, približio bi se trenutak kad bi joj mač probio dušu (usp. Lk 2,25). Nije uzalud, drugi put ju je nazvao ženom upravo ondje, na Kalvariji, dok ju je promatrao uz svetoga Ivana. „Ženo, evo ti sina.” Zatim kaže učeniku: "Evo ti majke." I od toga časa primi je učenik sebi" (Iv 19,26-27).

Primate dobro vino

Više riječi nisu bile potrebne. Marija je htjela započeti odbrojavanje do sata svoga Sina. Otišla je izravno do slugu zaduženih za posluživanje vina i, ne znajući dobro kako će se čudo izvesti, rekla je:

„Što god vam rekne, učinite!" (Iv 2,5).

Ovo su posljednje riječi koje Evandjelje donosi od Djevice Marije. Na neki način kao da je to

nasljedstvo koje ostavlja svojoj djeci, jer to je ono što je sažimalo cijeli njezin život: ispunjavanje Božje volje. Bilo je to ono što je oduvijek radila i što ju je činilo duboko sretnom, osobito nakon anđeoskog navještenja. U Kani je donijela odluku, ali nije namjeravala Gospodinu nametati ono što mora učiniti. „Marija sve prepušta Božjem sudu. U Nazaretu je dala svoju volju, uronivši je u onu Božju: “Evo službenice Gospodnje; Neka mi bude po tvojoj riječi” (Lk 1,38). To ostaje njezin temeljni stav. Ovako nas uči moliti: ne želeći pred Bogom potvrditi svoju volju i svoje želje, koliko god nam se činile važnima ili razumnima, nego ih predočiti njemu i prepustiti mu da odluči što želi učiniti.

Sluge su se stavile Isusu na raspolaganje. A on, pokazujući na kamene posude pripremljene za čišćenja, reče im: „Napunite posude

vodom" (Iv 2,7). Vjerojatno sluge nisu vidjele puno smisla u Gospodinovim riječima. Ako je nedostajalo vino, nije bilo logike puniti te posude vodom. Nadalje, s obzirom na kapacitet svake posude - pedesetak litara - operacija se činila prilično kompliciranom. Slična se dilema javlja kod svakog čovjeka kada doživi da mu nešto nedostaje. Srce zahtijeva vino koje zadovoljava njegove najdublje čežnje, a Kristov prijedlog da ga ispuni svojom ljubavlju može biti skup ili čak naizgled nezadovoljavajući. Ono što želim je vino, a ne voda. Ako je to ono što nudiš, potražiti ću negdje drugdje.

Međutim, sluge su se možda sjetile što im je Marija rekla: „Što god vam rekne, učinite." I, možda zbog povjerenja koje su imali u nju, pripremili su se napuniti posude do vrha. Kad su završili, Isus im je pokazao: „Zagrabite i nosite ravnatelju stola." A „kad okusi vodu

što posta vinom, a nije znao odakle je – znale su sluge koje zagrabiše vodu – ravnatelj stola pozove zaručnika i kaže mu: »Svaki čovjek stavlja na stol najprije dobro vino, a kad se ponapiju, gore. Ti si čuvao dobro vino sve do sada»“ (Iv 2,8-10).

Bog obično dobro vino ostavlja za kasnije. Ljudi se uglavnom ponašaju suprotno: u svaki projekt krećemo s entuzijazmom, dajući najbolje od sebe, ali na kraju, kad se pojavi umor, a možda i nestrpljenje, ponudimo ono manje dobro. Ta se dinamika također odražava čak i u grijehu. Prvo, on predstavlja naizgled dobro vino – uspjeh, bogatstvo, zadovoljstvo. A tek kasnije, kad se napije, srce trpi posljedice: shvaća da nije vrijedilo. Vino Božje, s druge strane, može izgledati skupo, jer podrazumijeva nastojanje da se život ispuni samo vodom božanske ljubavi, odbacujući druga moguća, lakša pića. Ali ovako je Gospodin za nas spremio

vino kakvo dosad nije postojalo. Voda pretvorena u vino također može dočarati onaj uobičajeni put gdje ćemo otkriti da je ljubav voda običnog života, a ne piće velikih izvanrednih događaja. Srce tada uživa u radosti pobjede, uči se ne zadovoljiti bilo kakvim vinom i shvaća mudrost onih Marijinih riječi: „Što god vam rekne, učinite.”

Isus ne stvara vino iz ničega, nego se koristi trudom slugu i vodom koja se nalazi u posudama namijenjenim za čišćenje. Iste posude koje su trebale sadržavati bijede gostiju sada primaju vino koje je preobrazio Bog. Ovo se čudo ponavlja i danas.

Gospodin može vodu naše slabosti, ono što nas možda sramoti, okrenuti na put koji nas vodi u svetost, gdje nas Bog čeka na najboljoj gozbi. „Ne boj se da vide tvoje osobne mane, tvoje i moje – propovijedao je sveti Josemaría –; Imam želju objaviti ih, govoreći o mojoj osobnoj borbi,

mojoj želji da ispravim ovu ili onu točku u svojoj borbi da budem lojalan Gospodinu. Napor da se te bijede odagnaju i prevladaju već će biti način naznačavanja božanskih staza”[4].

* * *

Sveti Ivan ovako zaključuje svadbenu priču: „Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu te povjerovalaše u njega njegovi učenici.” (Iv 2,11). Početak Kristova javnog djelovanja nije bio osobito upečatljiv. Možda je mogao izvesti svoje prvo čudo u Jeruzalemu, naočigled mnogih, radeći neko veliko ozdravljenje. Ipak, odlučio se za diskreciju malog grada i jednostavnu, domaću potrebu koja je pogodila neke prijatelje. A upravo je taj znak probudio vjeru učenika jer je, osim što je otkrio njegovu moć, pokazao njegovu brigu za potrebe ljudi koje je volio.

„Predlažem vježbu koja nam može jako dobro koristiti. Pokušajmo danas među našim sjećanjima potražiti znakove koje je Gospodin učinio u našim životima. Neka svatko kaže: u svom životu, (...) koje znakove njegove prisutnosti vidim? To su znakovi koje je učinio kako bi nam pokazao da nas voli; Promislimo o tom teškom trenutku u kojem je Bog dao da iskusim njegovu ljubav... I zapitajmo se: kojim je znakovima, diskretnim i pažljivim, dao da osjetim njegovu nježnost? Kada sam se osjećao bliže Gospodinu, kada sam osjetio njegovu nježnost, njegovu samilost?“[5]. Prepoznavanje svih tih znakova – velikih i malih – kojima je Isus djelovao u nama može nam pomoći da otkrijemo, poput njegovih učenika, da „Boga zanimaju čak i male stvari njegovih stvorenja: tvoje i moje, i poziva nas jedno po jedno, svakoga po vlastitom imenu. Ta sigurnost koju nam daje vjera čini da ono što nas okružuje gledamo novim

svjetlom, i dok sve ostaje isto, shvaćamo da je sve drugačije, jer sve je izraz ljubavi Božje“[6].

Ovaj prizor također naglašava da Marija nije ravnodušna prema našim potrebama. I sama shvaća što nam nedostaje i poput dobre majke spremna je učiniti sve da uživamo u najboljem vinu. „Marijino srce, koje ne može ne sažalijevati nesretnike (...), ponukalo ju je da sama preuzme službu zagovornice i od Sina isprosi čudo, iako je nitko nije molio (...). Ako je ova dobra Gospa tako postupila bez da je pitaju, što bi se tek dogodilo da su je pitali?“[7].

.....

[1] Susret s Kristom, br. 141.

[2] Put, br. 11.

[3] Benedikt XVI., Homilija, 9-11-2006.

[4] Prijatelji Božji, br. 163.

[5] Franjo, Angelus, 16-I-2022.

[6] Susret s Kristom, br. 144.

[7] Sveti Alfonz M. de Ligorio,
Skraćene propovijedi 48,2,1

Luis Miguel Bravo

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kao-u-filmu-vjencanje-u-
kani-pocinje-odbrojavanje/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kao-u-filmu-vjencanje-u-kani-pocinje-odbrojavanje/) (7.04.2026.)